

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa P. H.
przeciwko W. S. i Archidiecezji [...].
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 marca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda P.H. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 marca 2019 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni

przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

W rozpoznawanym przypadku, powód domagał się ochrony niemajątkowej w związku z naruszeniem przez pozwanego W. S. dóbr osobistych powoda w postaci godności i nietykalności cielesnej. Powód domagał się także rekompensaty niemajątkowej od pozwanej Archidiecezji [...] za naruszenie jego dóbr osobistych wskutek braku reakcji na zachowania pozwanego W. S. względem powoda. Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w L. nakazał pozwanemu W. S. , aby w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku wystosował do powoda przeprosiny i oddalił powództwo w pozostałej części. Po rozpoznaniu apelacji powoda i pozwanego W. S., zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny zmienił częściowo wyrok Sądu Okręgowego poprzez nadanie wskazanemu w nim tekstowi przeprosin brzmienia zgodnego z żądaniem pozwu, oddalił apelację powoda w pozostałym zakresie i w całości oddalił apelację pozwanego.

Powód oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przyczynie objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Według skarżącego, w przedmiotowej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w zakresie ustalenia, czy w przypadku żądania przeprosin za „brak reakcji” na istniejące nieprawidłowości wśród podwładnych, tj. za czyn własny, oceny należy dokonywać z perspektywy zachowań nadzorczych przełożonego podejmowanych w czasie, gdy nieprawidłowości powstawały, czy też dopiero z perspektywy zachowań nadzorczych przełożonego podejmowanych w czasie, w którym dowiedział się o nieprawidłowościach.

W nawiązaniu do tak sformułowanej przyczyny kasacyjnej należy przypomnieć, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego

abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i orzecznictwa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy; przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność preferowanego sposobu jego rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji postawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy.

Przedstawione przez skarżącego zagadnienie nie spełnia przytoczonych wyżej wymagań, albowiem nie zostało poparte odpowiednim wywodem jurydycznym zawierającym odniesienia do poglądów doktryny lub stanowiska judykatury. Skarżący nie przytoczył przepisów prawa, na tle których powstało wskazane we wniosku zagadnienie. Nie ma ono ponadto charakteru abstrakcyjnego, lecz jest w istocie pytaniem o rozstrzygnięcie o zasadności żądania pozwu, w którym powód domagał się nakazania pozwanej Archidiecezji złożenia oświadczenia zawierającego przeprosiny za brak reakcji na naruszające dobra osobiste powoda zachowania pozwanego księdza.

Skonfrontowanie argumentacji zawartej we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z motywami zaskarżonego orzeczenia wskazuje, że – pomimo kazuistycznego sformułowania – przedstawione zagadnienie zostało sformułowane w oderwaniu od ustaleń faktycznych dokonanych przez Sady *meriti*, którymi Sąd Najwyższy jest związany w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.) odnoszących się zarówno do czasu, kiedy doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda przez W. S., , jak i do uzyskaniu przez stronę pozwaną wiedzy o tych zachowaniach. Szczegółowej oceny tych ustaleń dokonał zaś Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku uwzględniając, że żądanie pozwu dotyczyło odpowiedzialności pozwanej za naruszenie dóbr osobistych powoda (art. 24 § 1 k.c.) wskutek braku reakcji na inkryminowane zachowania W. S. względem powoda.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.